HAZRETİ OSMAN

Gül Devri - 4

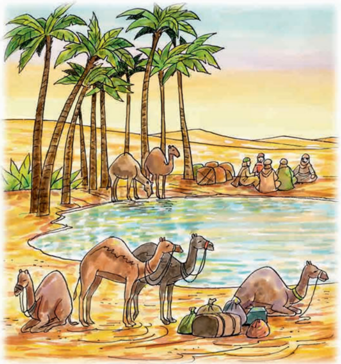
HAZRETİ OSMAN

İÇİNDEKİLER

GERÇEKLEŞEN RÜYA

Uzun bir kervan çölde salına salına ilerliyordu. Develerin üzeri Şam'dan alınan yüklerle doluydu.

Kervandakiler tedirgindiler. Eşkiyalar etrafta cirit atığı için ticaret yolları pek güvenli değildi. Adam öldürmek, kervan soymak sıradan işler hâline gelmişti.

– Duruuun! Develer yoruldu. Burada bir süre dinleneceğiz. Yola sonra devam ederiz. Çabuk yükleri indirin, dedi kervancı.

Bir koşuşturmaca başladı. Kısa sürede develer çöktürüldü. Yükleri indirildi. İnsanlar bir köşeye çekildi. Bazıları nöbet tutarken bazıları uykuya daldı.

Otuz dört yaşlarında, gür sakallı, saçları alabildiğine sık olan bir adam kervanı şöyle bir süzdü. Bu, Hazreti Osman'dı. Yanında kimse yokken bile gülümsüyordu. Bu güzel ve güleç yüzlü insan, nöbetçilerin tetikte durduğunu görünce gözlerini yavaşça yumdu. O da hemen uykuya dalmıştı.

Çok geçmeden rüya görmeye başladı. Rüyasında bir adam kervanın arasında dolaşıyordu. Hazreti Osman'a doğru yürürken avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı: "Ey uyuyanlar, uyanın! Ahmet Mekke'de peygamberliğini ilân etti."

Hazreti Osman heyecanla uyandı. Gözlerini kırpıştırarak çevresine bakındı. Ortalıkta çıt yoktu.

Develer tatlı tatlı geviş getiriyor, nöbetçiler hâlâ bekliyordu. Diğer insanlar da uykudaydılar. Hazreti Osman gördüğü rüyayı düşündü. Ahmet kimdi acaba?

Bir süre sonra kervan yeniden yola koyuldu. Nihayet Mekke'ye girdiler. Getirilen mallar pazaryerine yıkıldı ve satışa çıkarıldı. Kısa süre de bütün mallar satıldı.

Hazreti Osman, düşünceli bir şekilde yürümeye başladı. Kâbe'nin yanından geçiyordu. Durdu, oradaki insanları dalgın dalgın seyretti bir süre. Kâbe avlusunda putlar vardı. Halk onların önünde ibadet ediyordu.

Hazreti Osman, dönüp gitmeye niyetlenmişti ki bir elin omzuna dokunduğunu hissetti. Daldığı manzaradan sıyrılıp elin sahibine baktı. Bu yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir'di. Selâmlaştılar.

Hazreti Ebubekir kısa bir süre önce Müslüman olmuştu. En yakın arkadaşlarını tek tek ziyaret ederek onlara İslâmı anlatıyordu. Hazreti Osman'la bir süre bakıştılar. Sonra iki arkadaş putlar hakkında konuşmaya başladı. Söz döndü dolaştı insanların gerçek huzuru nasıl bulacağı konusuna geldi.

Peygamber Efendimizden bahsetti ve O'nun yanına beraber gitmeyi teklif etti.

Hazreti Osman, El Emin diye çağrılan Peygamberimizi gayet iyi tanıyordu. Herkes gibi o da Peygamberimizi sayar ve severdi. Üstelik O'nunla akrabaydılar. Anneannesi O'nun babasıyla ikiz kardeşti.

İki arkadaş Efendimizin yanına geldiler. Peygamberimiz gülümseyen bir yüzle karşıladı onları. Hâl hatır sorulduktan sonra Peygamber Efendimiz o billur sesiyle:

– Ey Osman, dedi. Allah'ın vaat ettiği cennete istek duy. Ben sana ve bütün insanlara bu yolda rehber olarak gönderildim. Allah'tan başka ilâh yoktur, dedi.

Hazreti Osman garip duygulara bürünmüştü. Büyük bir heyecanla Peygamberimizi dinliyordu. O'nun dudaklarından çıkan her kelime âdeta gönlünü coşturuyordu. Peygamber Efendimiz İslam'ın güzelliklerini uzun uzun anlattı. Sonra Hazreti Osman'ın gözlerinin içine bakarak şu âyeti okuyuverdi:

– Rızkınız ve size vaat edilen her şey semadadır. Göğün ve yerin Rabbi'ne yemin ederim ki, O sizin söylediğiniz gibi gerçekten haktır.

Bu âyetler Hazreti Osman'ın tüylerini diken diken etmişti. Hemen oracıkta şehadet getirip Müslüman oldu.

Yeniden doğmuş gibiydi artık. Gönlü kanatlanmıştı âdeta. Kendini bir tüy kadar hafif hissediyordu Peygamberimizin yanından ayrılırken.

* * *

İŞKENCE

Hakem, Osman'ı arıyordu. Çok öfkeli bir hâli vardı. Nihayet onu buldu. Yüzünden yansıyan öfkeyi bastırmaya çalışarak:

– Yeğenim, dedi. Duyduklarıma göre Muhammed'in dinine girmişsin. Bu doğru mu, diye sordu.

Hazreti Osman, ona duyduklarının doğru olduğunu söyledi. Hakem bir an ne diyeceğini bilemedi. Gülümsemeyi denedi ve:

– Bak Osman, dedi. Bilirsin seni çok severim. Sen benim öz oğlum gibisin. Ama bu yaptığın beni çok üzdü. Şimdi akrabalarımıza ne deriz? Ne yüzle çıkarız karşılarına?

Hakem bu sözleri alabildiğine yumuşak bir tarzda söylüyordu. Maksadı yeğenini yeni girdiği dinden döndürmekti. Fakat Hazreti Osman çok kararlı görünüyordu. Hakem ne kadar dil döktüyse de yeğenini vaz geçiremedi. Sonunda:

– Yeğenim, diye haykırdı. Senin Müslüman olmana en başta ben karşıyım. Madem ki güzellikle dininden dönmüyorsun, o hâlde ben seni yola getirmesini bilirim, dedi.

Hazreti Osman amcasını çok seviyordu. Fakat buna rağmen kararlılığını bozmadı ve şöyle karşılık verdi:

– Allah'a yemin ederim ki asla babalarımın dinine dönmeyeceğim.

Hakem çok sinirlenmişti. Biricik yeğeni kendisine karşı geliyordu. Bunu hazmedemedi. Hızla uzaklaştı oradan. Sonra tekrar geldi. Aynı şekilde uyardı yeğenini. Fakat aldığı cevap yine aynıydı.

Bunun üzerine Hazreti Osman'ı yakaladı. Bir direğe sıkıca bağladı. Bunu yaparken âdeta burnundan soluyordu. Parmağını tehdit dolu bir eda ile uzatarak:

– Atalarımızın dinini bıraktın. Sonradan çıkan yeni dine girdin. Ya bu dinden vaz geçersin, ya da iplerini asla çözmem.

Hazreti Osman hiç de endişeli değildi. Amcasının sinirden kabaran yüzüne bakarak:

– Vallahi ne dinimi bırakırım, ne de Muhammed'den ayrılırım, dedi.

Hakem'in gözü dönmüştü. Hışımla:

– Seni aç susuz bırakırım, diye haykırdı.

Hazreti Osman'ın tavrı hiç değişmedi. Hakem işkence etmeye başladı. Onu bir odaya hapsedip odanın içinde ateş yaktı. Ateşin dumanıyla yeğenini boğmak istiyordu. Yine de pes etmedi Hazreti Osman. Dişini sıktı, dayanmaya çalıştı. Fakat nefes alamayınca bayıldı.

Hakem endişeyle onu dışarı çıkardı. Bir süre sonra Hazreti Osman kendine geldi. Gözlerindeki ifade yine dininden dönmeyeceğini anlatıyordu. Hakem daha fazla dayanamadı:

– Pekâlâ, dedi. Ne hâlin varsa gör. Ben diyeceğimi dedim. Artık serbestsin, deyip onu bırakıp gitti.

ANNE BASKISI

Hazreti Osman iman etmiş olmanın mutluluğuyla evine gelmişti. Annesi Erva karşıladı onu. Oğlunun gözlerine bakarak:

– Osman, dedi.

Hazreti Osman annesinin ne diyeceğini tahmin etmişti. O da tıpkı amcası Hakem gibi dininden dönmesini istiyordu. Erva, derin bir iç çekti. Annelik duygusunu kullanarak:

– Eğer atalarımızın dinine geri dönmezsen yemin ederim bu evde yaşamam. Seninle birlikte aynı çatı altında durmam. Ne getirdiğin yiyecekleri yerim ne de elbiseleri giyerim, dedi.

Hazreti Osman annesini çok severdi. Onun üzülmesine asla gönü razı olamazdı. Ama söz konusu Allah'a iman olunca anne sözüne uyup imanından dönemezdi.

Erva, oğlunun yüzündeki ifadeden düşüncesini okumuştu. Anlaşılan oydu ki açlıktan ölse bile Osman dininden dönmeyecekti. Fakat biraz daha zorlamak amacıyla:

– Ben kardeşimin evine gidiyorum Osman, dedi. Sen dinini bırakmadıkça da geri dönmeyeceğim!

Dediği gibi yaptı Erva. Eşyalarını topladı, çıktı gitti. Sokakta yürürken oğlunu düşünüyordu. Oğlunun hüzünlü bakışlarından ümitlenmişti biraz. Öyle ya oğlu çok merhametli biriydi. Hiç kimseyi incitmeyen bir kişiliğe sahipti. Bu durumda birkaç güne kalmaz, "Anneciğim, tamam sen üzülme. Ben

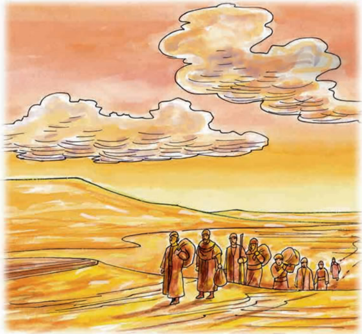
atalarımın dinine geri dönüyorum. Yeter ki eve dön." derdi.

Hazreti Osman (radıyallahu anh) annesinin gidişine üzüldü. Fakat onu üzen asıl mesele annesinin bu güzel dini kabullenememesiydi. Ne olurdu o da "Ah evlâdım, ne iyi ettin de Müslüman oldun. Muhammed özü sözü doğru biridir. Haydi, beni O'na götür. Ben de Müslüman olmak istiyorum." deseydi.

Aradan aylar geçti. Annesi Erva, belli etmeden Osman'ı sorup soruşturuyordu. Onun pişman olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Her gün pencereden yollara ümitle bakıyor, Osman'ın pişman olup döneceğini bekliyordu. Fakat bu asla olmadı.

Hazreti Osman Allah'a öylesine iman etmişti ki dünya üzerine gelse dönmezdi. Erva Hanım onun kararlılığını sonunda anladı. Oğlu hiçbir zaman Allah'tan vazgeçmeyecekti. Bu durumda ısrar etmenin faydası yoktu. Çaresiz geri döndü. Yeniden evlâdıyla birlikte yaşamaya başladı.

* * *

HİCRET

Mekke'de Müslümanlar rahat değildi. Evlerinden çıkarken geri dönebileceklerinden ümitsiz bir şekilde çıkıyorlardı. Müşrikler kapılardan, pencerelerden kinle bakıyordu onlara. Müslümanlar

hakkında kötü sözler söylüyorlardı. Onlara acı çektirmek için birbirinden korkunç plânlar yapıyorlardı. Fakat bütün bunlar Müslümanların imanını kuvvetlendirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Peygamber Efendimiz, özellikle kimsesiz ve zayıf Müslümanların katlandığı sıkıntıları biliyordu. Onlar için sürekli dua ediyordu. Her birine selâm gönderiyor, biraz daha dayanmalarını söylüyordu.

İşkenceler gün geçtikçe daha da arttı. Peygamberimizin izniyle bir grup insan gizlice Mekke'den çıktı. Çölün zor şartları altında yürümeye başladılar. Habeşistan'a gidiyorlardı. Bu ülkenin kralı anlayışlı ve merhametli biriydi.

Habeşistan'a giden Müslümanların başında Hazreti Osman vardı. Peygamber Efendimiz ona beraberindeki Müslümanları emanet etmişti.

Hazreti Osman çok zengin biriydi. Fakat o Allah ve Resûlü yolunda bunların hepsini terk etmişti. Yanına Peygamberimizin kızı ve eşi olan Rukiye'yi de almış, Habeş yollarına düşmüştü.

Peygamber Efendimiz, Hazreti Osman'ın ardından "Osman, Hazreti Lût'tan bu yana ailesiyle hicret eden ilk insandır." demişti. Bu, Hazreti Osman için çok büyük bir onurdu.

Habeşistan'da kaldıkları sürece kulakları Mekke'deydi. Oradan güzel haberler bekliyorlardı. Bu ara Rukiye'nin bir oğlu oldu. Hazreti Osman bu duruma çok sevindi. Çocuğun adını Abdullah koydular. Abdullah gurbette olan anne babaya apayrı bir mutluluk getirdi.

İnsanlar ne kadar mutlu olsalar da Mekke'yi özlüyorlardı. Her gün bir araya gelip Mekke'de yaşadıkları anıları konuşuyorlardı. Oranın taşını toprağını çok özlemişlerdi.

Nihayet bir haberle sevince boğuldular. Herkes birbirine sarılıyor, haberi ballandıra ballandıra birbirlerine aktarıyorlardı.

– Mekke'de herkes Müslüman olmuş!

– Allah'a şükürler olsun. Ebu Cehil bile imana gelmiş!

– Bu ne güzel bir olay! Bundan sonra geri dönmemiz için bir sebep kalmadı.

– Haydi, Mekke'ye dönüyoruz!

Hazırlıkları tamamlayıp hep birlikte yola çıktılar. Gözyaşları içinde terk ettikleri şehre sevinç içinde dönüyorlardı. Fakat Mekke'ye yaklaştıklarında içlerine bir kurt düştü. Durum hiç de

bekledikleri gibi görünmüyordu. Nihayet gerçek anlaşıldı. Ebu Cehil hâlâ o inkârcı ve putperest Ebu Cehil'di. Haber asılsızdı. Değişen çok fazla bir şey yoktu.

Hazreti Osman, buraya kadar gelip de geri dönmek istemedi. Çünkü Peygamber Efendimizi çok özlemişti. Mekke'deki bir tanıdığına haber gönderdi. Ondan müşriklerin kendisine zarar vermelerine engel olmasını istedi. Tanıdığı kişi bu isteği kabul etti. Herkese, "Osman benim güvencem altındadır. Ben yaşadıkça ona kimse dokunmasın!" dedi.

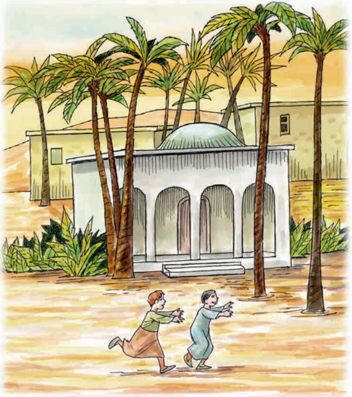
Hazreti Osman Mekke'ye girdi. Fakat bir süre sonra Peygamberimizin isteğiyle Medine'ye hicret etti. Ensardan biri Hazreti Osman'ı kendi evinde misafir etti. Hazreti Osman'da yeni bir ev yapıncaya kadar bu sabenin yanında kaldı.

* * *

DAR GELEN MESCİT

Peygamber Efendimiz Medine'ye geldiğinde bir mescit yapılmıştı. Arsası Hazreti Ebubekir tarafından satın alınan bu mescit önceleri Müslümanlara yetiyordu. Fakat İslâmın güzellikleri dilden dile yayılınca Müslüman olanların sayısı artmıştı.

İslâmı benimseyenler akın akın Medine'ye gelince mescit artık dar geliyordu. Peygamber Efendimiz bir gün mescidi şöyle bir süzdü ve:

– Kim mescidimizi genişletirse Allah onu cennetine alacaktır, dedi.

Bu sözü duyan Hazreti Osman ayağa fırlayıp:

– Anam babam sana feda olsun Ya Resûlûllah, dedi. İzin ver mescidi ben genişleteyim, dedi ve hemen işe koyuldu.

Mescidin etrafındaki arsayı satın aldı. İnşaat kısa sürede bitirildi. Artık mescit istenilen ölçülerden tam kırk kat daha geniş hâle gelmişti.

Bu durumu gören Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) son derece memnun olmuştu. Hazreti Osman'a dua etti.

Çok geçmeden bu fedakârlıktan dolayı Tevbe sûresinin on sekizinci âyeti nazil oldu:

"Allah'ın mescitlerini ancak Allah'a ve ahiret gününe inanan, namazlarını dosdoğru kılan, zekâtını veren, Allah'tan başka kimseden korkmayanlar imar eder. İşte onların doğru yolu bulanlardan olması umulur."

* * *

RÛME KUYUSU

Medine sıcaktı. İnsanlar bağ bahçe işleriyle uğraşıyordu. Güneşin altında kazma sallayan, meyve toplayan insanlar mola verince hemen su testisine sarılıyordu. O ana kadar gölgede bekletilen sular, sıcaktan kurumuş dudaklara hayat veriyordu. Fakat

Medine suyu sadece çok susayanların hoşuna gidiyordu. Çünkü tatlı değildi. İnsanların zevk alarak içtikleri tek su kuyusu vardı, o da Medine dışındaydı.

Bu kuyu ile ilgili tek sıkıntı bu suyun Medine dışında olması değildi elbette. Sahibi bir Yahudiydi ve bu adamın hiç insafı yoktu. Kuyunun ağzına koca bir kilit vurmuştu. Tatlı su içmek isteyenler Yahudiye para verir, kaplarını ancak öyle doldururlardı.

Parası olmayan bir çok insan vardı. Onlar acı, tatsız suları içmek zorunda kalırdı. Bazen bu fakir insanlar da kaplarını alıp kuyunun başına gelirdi. Bu gibi durumlarda Yahudi:

– Paran var mı paran, diye sorardı.

Su isteyen:

– Hiç param yok. Ama olunca getiririm, derdi. Yahudi bu cevaplar karşısında dudak bükerek:

– Yok kardeşim. Kuyunun suyu gün geçtikçe azalıyor. Zaten bu günlerde yağmur da yağmıyor. Her isteyene bedava su versem ben neyle geçineceğim? Haydi, paran olunca gel, derdi.

Adamın davranışları Medineliler arasında iyice

rahatsızlık vermeye başlamıştı. Bir gün Peygamber Efendimiz ashabıyla beraberken söz döndü dolaştı Rûme kuyusuna geldi. Adamın yaptıkları anlatıldı. Peygamberimiz bu duruma pek içerlemişti. Etrafındakilere bakarak bu kuyunun Yahudiden satın alınması gerektiğini belirtti:

– Kim Rûme kuyusunu satın alır da Müslümanların hizmetine sunarsa ona cennet vardır, dedi.

Hazreti Osman ilk fırsatta Yahudinin yanına gitti. Kuyuyu satın almak için geldiğini söyledi. Yahudi bu teklife ilgi göstermedi. Hazreti Osman bu defa çok yüksek bir fiyat teklif edince adam kabul etti. Keyifli bir şekilde:

– Pekâlâ, dedi. Senin hatırın için yarısını satıyorum bu kuyunun. Halka satar para kazanırsın. Ben de diğer yarısını satmaya devam ederim, dedi.

Rûme kuyusu artık bir gün Yahudi'nin bir gün de Hazreti Osman'ın oluyordu. Yahudi kendi sırası geldiğinde yine aynı fiyattan satıyordu suyu. Hazreti Osman ise kendi gününde halka ücretsiz veriyordu. Herkes büyük bir memnuniyet içindeydi. Hatta daha önce suyu parayla satın alan diğer Yahudiler bile çok sevinmişlerdi bu işe. Çünkü onlar da Hazreti Osman'ın gününde su almaya gidiyorlardı.

Kısa süre sonra Yahudi kuyuyu sattığına bin pişman oldu. Çünkü halk onun gününde su satın almaya gelmek şöyle dursun, kuyunun yakınından bile geçmiyordu.

Yahudi bir gün kuyu başında müşteri beklerken kendi kendine: "Şu hâle bak be! Benim günümde ne bir insan geliyor, ne de hayvan. Şuralardan koyun filân geçerdi eskiden. Susadığı zaman gelip kuyu başında dikilirdi. Şimdi nerdeee? Sinek bile uçmaz oldu etrafta. Ama yarın öyle mi olur? Dolar taşar burası. Çünkü su bedava. Akılsız kafam! İşler tıkır tıkır gidiyorken nasıl oldu da ortak oldum Osman'la. Adamın hayatı ne bulsa dağıtmak. Ne bulursa halka bedavaya veriyor. Battım ben battım! Bari gidip kuyunun bana ait olan kısmını da satayım." diye söylendi.

Hemen kalkıp koşar adımlarla Medine'ye vardı. Hazreti Osman'ı buldu. Bir tüccar edası takınarak:

– Ben düşündüm, kuyunu geri kalanını da sana aynı fiyattan satmaya karar verdim. Ne dersin, diye sordu.

Hazreti Osman kuyunun diğer kısmını da satın aldı. O günden sonra kuyu her gün Müslümanların hizmetine açıldı. İnsanlar kovalarını kuyuya her sallayışlarında Hazreti Osman'a hayır dua ettiler.

SATILIK ZIRH

Hazreti Osman pazarda dolaşıyordu. Bir tellâlın sesini duydu:

– Satılık kalkan var! Kalkan almak isteyen var mı?

İnsanlar kalkkana bakerken Hazreti Osman da hemen o tarafa yürüdü. İki kişi tellâlla pazarlık yapıyordu. Onların karşılarına geçip merakla sordu:

– Bu Ali'nin zırhı değil mi?

– Evet, onun zırhı…

– Neden satıyor bunu?

– Hazreti Fatıma ile evlenecek. Bu zırhın parasını düğün masraflarını karşılamak için kullanmayı düşünüyor.

Hazreti Osman bir an düşündü. Böylesine değerli bir zırh ancak Hazreti Ali gibi bir yiğidin üzerinde olmalıydı.

– Kaça satıyor bunu, diye sordu.

– Dört yüz'e…

– Ver onu bana. Benimle eve kadar gel de parasını vereyim, dedi.

Hazreti Osman (radıyallahu anh) ve tellâl beraberce yürümeye başladılar. Eve geldiklerinde Hazreti Osman zırhın parasını verdi. Sonra zırhın içine değeri kadar daha para koydu. Adama:

– Al bunu Ali'ye götür, dedi. Selâmlarımı da ilet. Bu zırh ancak onun üzerine yakışır. İçindeki parayı da düğün masraflarında kullansın, dedi.

* * *

HEDİYE

İslâm ordusunda yiyecek sıkıntısı baş göstermişti. İnsanlar zor durumdaydılar. Bazıları bir hurma çekirdeğini ağzında çevirip duruyordu.

Askerler çok acıkmışlardı. Bir lokma kuru ekmek bile o an çok lezzetli yemeklere denk sayılırdı. Fakat kimsenin elinde avucunda bir şey kalmamıştı. Midelerinin üzerine taş bağlayarak sabrediyorlardı. Hiç biri hâlinden şikâyetçi değildi. Çünkü Allah Resûlünün durumu da kendilerinden farksızdı.

Ordu içinde münafıklar da vardı. Bunlar Müslüman olmadıkları hâlde Müslümanmış gibi davranan insanlardı. Peygamberimizin ve sahabilerin aç kalışları karşısında için için seviniyorlardı.

Hazreti Osman sahabilerin zor durumda oluşunu üzüntüyle izliyordu. Bu sıkıntıyı giderme konusunda neler yapabileceğini düşünürken Peygamberimizin sesini duydu:

– Vallahi güneş batmadan Allah size yiyecek gönderecektir, diyordu.

Hazreti Osman ve orada bulunanlar bu habere sevindiler. Yüzlerdeki solukluk yerini gülümsemeye bıraktı. Ümitle beklemeye başladılar.

Güneş tepeden ufka doğru kayıyordu. Saatler geçiyor fakat yiyecek filân gelmiyordu. Münafıklar neşelenmeye başladılar. Kendi aralarında fısıldaşarak olayın keyfini çıkarıyorlardı:

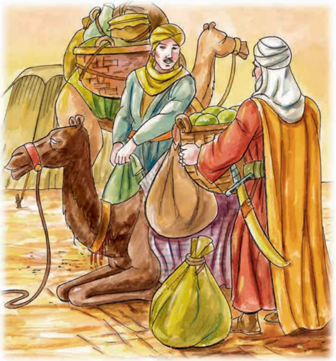
– Bu defa bekledikleri olmayacak. Aç kalacaklar.

– Haklısın. Şunların hâline bak, O'nun sözlerine nasıl da inanıyorlar. Ama nafile. İşte, güneş de batmak üzere…

Müslümanlar Peygamberimizin sözlerine yürekten inanmışlardı. Yüzlerinde endişeden eser yoktu.

– Hey, şuraya bakın! Erzak yüklü develer geliyor, diye bağırdı içlerinden biri.

Hepsi ayağa kalkıp sevinçle bağırmaya başladılar:

– Aman Allah'ım! Gerçekten de erzak bunlar! Haydi gidip yakından görelim, deyip yaklaşan develere doğru koştular.

Develeri getiren adam onlara aldırmadan yürümeye devam etti. Peygamber Efendimizin yanına

gelince durdu. Arkasındaki erzak yüklü dokuz deveyi de durdurdu. Peygamber Efendimiz:

– Bunlar ne, diye sordu.

Adam gülümseyerek:

– Osman'ın size hediyesi, dedi.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) develeri ve üzerlerindeki yiyecekleri şöyle bir süzdü. Memnuniyeti gözlerinden okunuyordu. Sonra ellerini semaya doğru açıp:

– Allah'ım Osman'a ver! Allah'ım Osman'a ver, diye uzun uzun dua etti.

Münafıklar bu durum karşısında ne diyeceklerini bilemediler. Ekşimiş suratlarıyla kalakaldılar.

Hazreti Osman (radıyallahu anh) vakit kaybetmeden gidip on dört deveyi yükleriyle beraber satın almıştı. Bunlardan dokuz tanesini de Peygamberimize göndermişti. Bu hareketiyle o güne kadar hiç kimseye nasip olmayan hayır duaları almış oldu.

* * *

İMRENME

Adamın biri çok fakirdi. Fakir olmak onu çok üzüyordu. Fakat üzüntüsünün asıl sebebi Allah yolunda para harcayamamaktı. İçten içe çok parasının

olmasını arzu ediyordu. Bu paralarla ihtiyaç sahiplerine yiyecek, giyecek alacak, bol bol sevap kazanacaktı.

Hazreti Osman'ın cömertliği karşısında ona hayran kalıyordu. "Keşke ben de onun gibi olabilsem." diyordu.

Bir gün mescitte namaz için bekliyordu. Orada Hazreti Osman'la karşılaştı. Yanına yaklaşıp:

– Ne mutlu size, dedi. Çok zenginsiniz. Bol bol sadaka veriyorsunuz. Köleleri satın alıp hürriyete kavuşturuyorsunuz. Dilediğiniz zaman hacca gidiyorsunuz.

Hazreti Osman adamı şefkatle süzdü:

– Bize imreniyor musun , diye sordu.

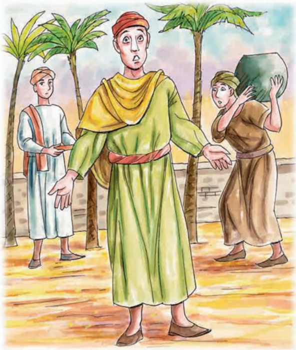
Adam iç çekerek başını salladı:

– Evet, dedi. Size çok imreniyorum. Bol bol sevap kazanıyorsunuz.

Hazreti Osman gülümsedi. Adama:

– Üzülme, dedi. Allah'a yemin ederim ki fakirin çalışıp kazandığı azıcık parayı sadaka olarak vermesi zenginin, verdiklerinden daha hayırlıdır. Çünkü zengin, parasının çoğundan birazını vermiştir. Oysa fakir elindekinin hepsini vermiştir.

Adam bu sözler karşısında onun yanından memnun olarak ayrıldı.

HELÂLLEŞME

Hizmetçilerden biri büyük bir hata yapmıştı. Bunu gören Hazreti Osman sinirli bir şekilde onu yanına çağırdı. Kulağını tutarak cezalandırdı.

Aradan epeyce bir zaman geçmişti. Hazreti

Osman bir gün o hizmetçiye:

– Gel buraya evlâdım, dedi.

Hizmetçi korka korka yaklaştı. Hazreti Osman:

– Vaktiyle ben senin kulağını çekmiştim, dedi. Hatırladın mı?

Hizmetçi şaşkın bir şekilde cevap verdi:

– Evet efendim, hatırlıyorum.

Hazreti Osman başını eğdi ve:

– Şimdi ödeşme zamanı, dedi. Haydi sen de benim kulağımı çek!

Hizmetçi az kalsın küçük dilini yutacaktı. Şaşkın şaşkın bakakaldı. Hazreti Osman ısrar etti:

– Hadi evlâdım, öcünü al.

– Ama efendim…

– İtiraz etme, ne diyorsam onu yap. Bu dünyada benden hakkını almasan öbür dünyada beni zor durumda bırakırsın. Şimdi çek şu kulağımı!

Hizmetçi titreyerek elini efendisinin kulağına götürdü. Hazreti Osman'ın kulağını parmaklarının arasına aldı. Hafifçe çeker gibi yaptı. Bunun üzerine Hazreti Osman:

– Sıkı çek, diye uyardı onu. Hizmetçi bu kez içi titreye titreye onun kulağını biraz hızlı çekti. Sonra hakkını helâl etti.

Hazreti Osman yüreğini saran sıkıntıdan böylece kurtulmuş oldu.

HAYÂ ABİDESİ

Hazreti Osman utangaçlığıyla dillere destandı. Herkes onun bu güzel huyundan övgüyle söz ederdi. Peygamber Efendimiz onun hakkında: "Ashabım

arasında huy olarak bana en çok benzeyendir." buyurmuştu.

Hazreti Osman, insanlar arasında nasılsa evinde aynı davranırdı. Sıcak yaz günlerinde su dökünüp serinlemeye çalışırken bile üzerinde bir kat elbise bulunurdu.

Bu hayâ abidesi insan bir gün evinden çıktı. Peygamber Efendimizi görmeye gidiyordu.

Bu sırada peygamber Efendimiz evinde oturuyordu. Elbisesi dizine kadar çekilmişti. Hanımı Hazreti Aişe de yanındaydı. Kapı vuruldu. Hazreti Ebubekir içeri girmek için izin istedi. Peygamber Efendimiz duruşunu hiç bozmadan en yakın arkadaşına içeri gelmesini söyledi.

Az sonra yine kapı vuruldu. Bu kez gelen Hazreti Ömer'di. O da gelip Efendimizin yanına yerleşti. Peygamber Efendimiz duruşunu yine değiştirmemişti. Üç arkadaş sohbete daldılar.

Kapı üçüncü defa vuruldu. Hazreti Osman içeri girmek için izin istiyordu. Peygamber Efendimiz hemen doğruldu. Dizlerine kadar çekilmiş olan elbisesini düzeltti.

Hazreti Osman yanlarına geldi. Dört arkadaş uzun uzun sohbet ettiler. Sonra birer birer evi terk

ettiler. Geride yine Efendimizle Hazreti Aişe kalmıştı. Hazreti Aişe aklına takılan meseleyi sormadan edemedi:

– Ya Resûlûllah, Babam ve Ömer içeriye girerken duruşunu hiç bozmadın. Osman geldiğinde ise doğrulup, dizlerini örttün. Bunun sebebi nedir?

Peygamber Efendimiz cennet çağlayanı bir sesle cevap verdi:

– Ey Aişe, vallahi Osman'dan melekler bile hayâ eder. Durum böyle iken ben nasıl utanmayayım ki? Osman çok utangaç biridir. Beni o durumda görseydi içeriye girmekten vazgeçebilirdi. Bu yüzden dizlerimi örttüm, dedi.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) damadı Hazreti Osman'ın güzel ahlâkını şu sözleriyle de övmüştür:

– Ümmetimin en edeplisi Osman'dır!

* * *

ONU CENNETLE MÜJDELE

Peygamber Efendimiz Medine yakınlarında bir bahçeye gitmişti. Kuyunun başında oturmuş, dinleniyordu.

Bahçe kapısında bir sahabi gözünü O'ndan ayırmaksızın bekliyordu.

Bir ara kapı vuruldu. Gelen Hazreti Osman'dı. Peygamber Efendimizin yanına gelmek istiyordu. Kapıda bekleyen sahabi onu orada bekletip durumu Peygamberimize haber verdi. Peygamberimiz sevgi dolu bir ifadeyle:

– Kapıyı ona aç, dedi. Ve başına ileride gelecek bir belâyı haber ver. Ardın da kendisini cennetle müjdele, dedi.

Sahabi koşarak geri döndü. Kapıyı ardına kadar açtı. Hazreti Osman içeriye adımını atmıştı ki ona:

– Ey Osman, dedi. Resûlûllah, ileride senin başına gelecek bir belâyı haber vermemi istedi.

Hazreti Osman boynunu büktü:

– Yardım dilenecek makam yalnız Allah'tır, dedi.

Sahabi bu kez:

– Ey Osman. Peygamber Efendimiz seni cennetle müjdeledi, dedi.

Hazreti Osman bu müjdeyle çok mutlu oldu. Ta yüreğinden gele gele Allah'a hamdetti. Sonra Efendimizin yanına vardı. Orada Hazreti Ebubekir ve Hazreti Ömer de vardı. Hepsi de ayaklarını suya uzatmışlardı. Hazreti Osman (radıyallahu anh) da onlara katıldı. Paçalarını sıvayıp ayaklarını suya uzattı. Her zaman olduğu gibi yine tatlı bir sohbete daldılar.

* * *

ZORLUK ORDUSU

Bizanslılara karşı çıkacak bir ordu hazırlanıyordu. Bu orduya Zorluk Ordusu ismi verilmişti. Peygamber Efendimiz sahabileri ordunun donatılması konusunda yardıma çağırdı. Fakat o günlerde halk sıkıntı içerisindeydi. Çoğu insanın orduya verecek bir şeyi olması bir yana, yiyeceği bile yoktu. Bu durumda iş zenginlere kalıyordu. Peygamberimiz:

– Zorluk Ordusu'nu donatanlara cennet vardır, dedi.

Hazreti Osman ayağa kalkıp:

– Yükleriyle birlikte yüz deve benden, dedi.

Peygamber Efendimiz onun bu sözünden memnun olmuştu. Ne var ki bu yardım ordu için yeterli değildi. Tekrar ashabını yardıma çağırdı. Hazreti Osman yine:

– Yüküyle beraber yüz deve daha veriyorum, dedi.

Efendimizin memnuniyeti bir kat daha arttı. Ashabı yeniden yardıma teşvik edince Hazreti Osman bir kere daha:

– Yüküyle birlikte yüz deve daha veriyorum, dedi.

Peygamberimiz elini hayret etmişçesine salladı:

– Bundan sonra yapacakları konusunda Osman'a hesap sorulmayacaktır, dedi.

Hazreti Osman beklemeden harekete geçti. Ordu için yardım toplamaya başladı. Sağa sola koşturuyor, gerekli malzemeleri bir araya getirmeye çalışıyordu. Onun bu gayretini gören Peygamberimiz şöyle dua etti:

– Allah'ım, işlediği ve işleyeceği; gizli ve açık yaptıkları; içinde sakladığı ve dışa vurduğu şeylerden dolayı Osman'ı bağışla.

Hazreti Osman yüzlerce altın getirip Peygamberimizin önüne koydu. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem) önündeki altınları eliyle avuçlayıp bırakırken göz yaşları içinde:

– Allah'ım ben Osman'dan hoşnudum, sen de hoşnut ol, dedi.

* * *

UHUD DAĞI'NIN SARSINTISI

Peygamber Efendimiz bir gün Uhud Dağı'na çıktı. Yanında Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer ve Hazreti Osman vardı. Etrafa göz atarlarken birden

dağ sarsılmaya başladı. Taşlar yerinden oynayıp döküldü.

Peygamberimiz bir an arkadaşlarına baktı. Sonra üzerinde bulundukları dağa çevirdi gözlerini. Şefkat dolu bir eda ile:

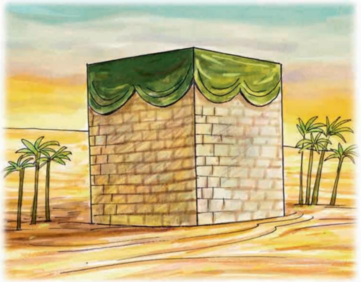
– Dur ey Uhud, dedi. Şu an senin üzerinde bir peygamber, bir sıddîk, iki de şehit var, dedi.

Bu söz üzerine sarsıntı kesildi.

Hazreti Ömer ve Osman sıddîk sıfatının Hazreti Ebubekir'e ait olduğunu zaten biliyorlardı. Peygamber de Efendimizdi. O hâlde iki şehit diye söz edilenler kendileriydi. Sevgili Peygamberimiz onlara bir gün şehit olacaklarını ima ediyordu.

Bu güne kadar O'nun her söylediği söz gerçeğe dönüşmüştü. Öyleyse bu sözü de bir gün gerçekleşecekti.

* * *

ELÇİ

Mekke, müşriklerin elindeydi. Dolayısıyla Müslümanlar rahatça Kâbe'yi ziyaret edemiyorlardı. Peygamber Efendimiz de Kâbe'yi ziyaret etmek istiyordu. Kararını verdi. Bin beş yüz kişiyle yola çıktı. Kimse yanına kılıçtan başka silâh almadı. Bu hâlleriyle Mekkeli müşriklere savaş değil tavaf için geldiklerini göstermek istiyorlardı. Müslümanlar

hac kıyafetleri içinde Mekke'ye bir günlük mesafede konakladılar.

Haber Mekke'de duyuldu. Müşrikler telâşla toplandılar. Ne olursa olsun Müslümanları şehre sokmamaya karar verdiler. Peygamber Efendimizin bütün iyi niyet gösterisine rağmen kararlarından dönmediler.

Peygamberimiz Mekke'ye bir elçi göndermeyi düşündü. Tavaf için geldiklerini müşriklere bu yolla anlatılacaktı.

Nihayet en uygun elçi olarak Hazreti Osman'ın gönderilmesine karar verildi. Çünkü Osman'ın şehirde akrabaları çoktu. Bu yüzden ona bir zarar vermeyi düşünmezlerdi. Bu karardan sonra Hazreti Osman yola çıktı.

Onun gidişiyle meraklı bir bekleyiş başladı. Acaba müşrikler ne cevap vereceklerdi? Hazreti Osman onları razı edebilecek miydi? Bir sahabi Peygamber Efendimize:

– Bize izin vermeseler de en azından Osman Kâbe'yi tavaf edecektir, dedi.

Peygamber Efendimiz o sahabiye dönerek:

– Osman ben olmadıkça Kâbe'yi tavaf etmez, dedi.

Hazreti Osman şehre girdi. Müşrikler hemen onu gözaltına aldılar. Peygamberimizin sözlerini aktarmasına rağmen aldırış etmediler. Hazreti Osman ısrarla "Tavaf edip, Medine'ye döneceğiz." deyince ona:

– Sadece sana izin veririz, dediler. Diğerleri bu şehre asla giremez.

Hazreti Osman kararlı bir ses tonuyla:

– Peygamber Efendimiz olmadan asla Kâbe'yi tavaf etmem, diye cevap verdi.

Bu sırada sahabiler sabırsızlık içinde bekliyorlardı. Bu sabırsızlık Hazreti Osman gecikince endişeye dönüştü. Kafile arasında Hazreti Osman'ın öldürüldüğü haberi yayıldı. Bu haber endişeyi öfkeye dönüştürdü. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz, sahabileri bir araya topladı. Herkes sırayla gelip elini Peygamber Efendimizin eli üzerine koydu ve söz verdi. Sonunda Peygamberimiz kendi elini diğer elinin üzerine koyup:

– Bu benim elim, bu da Osman'ın eli, dedi. Çünkü Osman, Allah ve Resûlünün işini görmektedir, dedi.

Sahabiler Peygamberimizin bu davranışından Hazreti Osman'a ne kadar değer verdiğini bir kere daha anladılar.

Sıra Mekke'ye doğru yürümeye gelmişti. Oysa yanlarında kılıçlarından başka bir silâhları yoktu. Bu şekilde Mekke'ye saldırmak çok tehlikeli bir işti. Fakat orada bulunanlardan hiç biri korkmuyordu.

Mekkeliler bu kararlılığı görünce korktular. Şehrin ileri gelenleri bir araya gelip durum değerlendirmesi yaptılar. Sonra da Hazreti Osman'ı serbest bıraktılar.

Hazreti Osman'ın sağ olduğunu gören Müslümanlar sevince büründüler. Müşrikler Peygamber Efendimize elçiler gönderdiler. Nihayet bir anlaşmaya varıldı.

* * *

EN KÂRLI ALIŞVERİŞ

Medine'de müthiş bir kıtlık vardı. İnsanlar yiyecek bir şey bulamıyordu. Bu sıkıntılar çekilirken Medine sokaklarında bir ses duyuldu:

– Osman'ın kervanı geliyor! Osman'ın kervanı geliyor!

İnsanlar ümitle beklemeye başladılar. Çünkü bu kervanda yüzlerce deve yükü buğday vardı. Cömertliğiyle nam salmış olan Osman elbet bir miktarını zorda kalanlara verirdi.

Buğday ticareti yapan bazı fırsatçı tüccarlar bu işe sevinmediler. Kervan şehre girmeden Hazreti Osman'dan buğdayı ucuza alıp halka pahalıya satmak istiyorlardı. Hemen yola koyuldular. Kervanı şehrin dışında karşıladılar. Hazreti Osman'ı buldular. Ona:

– Ey Osman, buğdayları satın almaya geldik, dediler.

Hazreti Osman son derece kararlı bir sesle:

– Olmaz, dedi. Satmıyorum bunları!

– Satmıyor musun? Ama neden?

– Satmıyorum işte!

– Değerinin yedi katı fiyat veriyoruz.

– Olmaz, dedi Hazreti Osman.

– Peki neden satmıyorsun?

– Sizden daha fazla veren biri var. Ona vereceğim. Bu yüzden satmıyorum.

Adamlar ne diyeceklerini bilemediler. Sonra fiyat artırdılar. Fakat Hazreti Osman'ın kararı kesindi:

– Satmam. Sizden daha fazla veren biri var. Ona satacağım, dedi.

Hazreti Osman'ı ikna edemeyeceklerini anlayınca bu sefer onu Halife Ebubekir'e şikâyet ettiler:

– Ey Ebubekir, Osman'ın bize yaptığından haberin var mı?

– ?

– Ne kadar para teklif ettiysek de buğdayları bize satmadı. Bu kıtlık zamanı Osman'ın yaptığı doğru bir davranış mı?

Hazreti Ebubekir biraz düşündü. Sonra onlara döndü:

– Osman Allah Resûlünün damadı ve cennetteki dostudur. Siz onu yanlış anlamışsınızdır. Osman böyle bir şey yapmaz, dedi.

Oradakiler ısrarla aynı şeyleri söyleyince hep birlikte kalkıp Hazreti Osman'ın yanına vardılar. Hazreti Ebubekir olanı biteni anlattıktan sonra:

– Ey Osman, bunların söyledikleri doğru mu, diye sordu.

Hazreti Osman gülümseyerek baktı etrafındakilere. Sonra usulca cevap verdi:

– Evet, doğru söylüyorlar. Bunlar buğdaylarımı satın almak istediler. Ama ben onlardan daha fazla karşılık veren birine sattım malımı, dedi.

– Kim o?

Hazreti Osman tek bir kelimeyle cevap verdi:

– Allah!

– !

– Evet, Allah'a sattım ben buğdaylarımı. Çünkü O, bire yedi yüz veriyor. Şimdi halkı toplayıp bütün buğdayları Allah namına dağıtacağım, dedi.

Hazreti Osman, hizmetçilerine emir verip bütün buğdayları ihtiyaç sahiplerine dağıttırdı. Bununla da yetinmedi. Kervandaki develeri de kestirip etlerini dağıttı.

Hazreti Ebubekir bu durumu görünce memnun olmuştu. Hazreti Osman'ı alnından öpüp onu tebrik ederken:

– Zaten ben senin sözlerinin yanlış anlaşıldığını söylemiştim, dedi.

Ertesi gün Hazreti Ebubekir, Hazreti Osman'a şöyle dedi:

– Ey Osman, bu gece rüyamda Peygamber Efendimizi gördüm. Resûlûllah güzel elbiseler giymişti. Çok da neşeliydi. Elinde bir demet gül vardı. Ona "Ey Allah'ın Resûlü, nereden geliyorsun?" diye sordum. Bana tebessüm ederek şöyle dedi: "Osman'ın ziyaretinden geliyorum. O çok iyi bir sadaka verdi. Allah da onun sadakasını kabul etti." dedi.

Hazreti Osman (radıyallahu anh) bu habere çok sevindi. Cömertliği sayesinde Peygamberimizi bir kere daha memnun etmişti. Zaten hayattayken Sevgili Peygamberimiz kendisi hakkında şöyle demişti: "Osman ümmetimin en hayırlısı ve en cömertidir."

* * *

TEVAZU

Peygamber Efendimiz, “Herkesin bir dostu vardır. Benim cennetteki dostum Osman’dır.” demişti. Cennetle müjdelenmesine rağmen Hazreti Osman hayatını en güzel şekilde yaşamaya çalıştı. Geceleri sabahlara kadar Kur’ân okuyup ibadet etti.

Bir gece yine yatağından kalktı. Namaz kılmak

için sessizce dışarıya çıktı. Abdest suyu hazırlamaya koyuldu. Ev ahalisinden biri bu durumu fark etmişti. Yanına gelip:

– Hizmetçilere söyleseydin, sana abdest suyu getirirlerdi, dedi.

Hazreti Osman bunu kabul etmedi ve şöyle karşılık verdi:

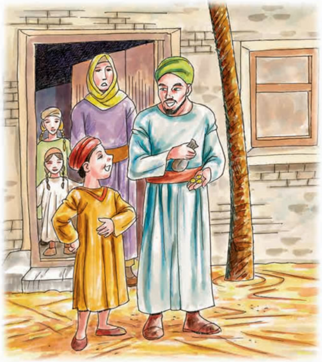
– Hayır, gece onların dinlenme vaktidir. Bu haklarını çiğnemek doğru olmaz.

Hazreti Osman'ın gösterişten uzak yaşayışını herkes takdir ediyordu. Zenginliği onu asla gururlandırmıyordu. Her zaman halktan biri gibi yaşıyordu.

Devlet başkanı olduğunda bile yaşayışını hiç değiştirmedi. Halktan biri hayatını nasıl devam ettiriyorsa o da öyle yaşadı.

Hazreti Osman, yaptıklarını insanlar kendisini övsün diye yapmıyordu. O bütün bunları Allah'a olan inancından ve Peygamberimizden böyle gördüğü için yapıyordu.

* * *

SEVİMLİ İHTİYAR

Bir çocuk mescidin yakınlarında kuş uçuruyordu. Üzerindeki elbiselerden fakir biri olduğu anlaşılıyordu. Çocuk, kuşla oynarken birden

durdu. Orada uyumakta olan birini görmüştü. Yanına yaklaştı.

Tatlı tatlı uyuyan adam ihtiyar biriydi. Gür sakalları vardı. Yüzünde çiçek hastalığından kalma hafif izler vardı. Saçları da çok sık idi. Bu hâliyle o kadar sevimli görünüyordu ki… Çocuk kuşu unuttu. İhtiyarı seyretmeye daldı.

Bir ara uyuyan gözler açıldı. Sakin sakin karşısındaki çocuğa baktı. Çocuk hâlâ dalgındı.

– Sen kimsin evlâdım?

O an kendine gelen çocuk ihtiyarın uyandığını fark etmişti. Hemen cevap verdi:

– Said'in oğluyum.

Sevimli ihtiyar gülümseyerek doğruldu. Şefkat dolu gözlerle çocuğu seyretti bir süre. Sonra az ötede uyuyan bir gence seslendi. Fakat gencin uykusu derindi. İhtiyarın seslenmesiyle uyanacak gibi görünmüyordu. Bunun üzerine ihtiyar, çocuğa dönüp:

– Git uyandır onu, dedi.

Çocuk bir hamlede gencin yanına vardı. Sarsarak uyandırdı onu ve ihtiyarın kendisini çağırdığını söyledi.

Genç saygı dolu bir eda ile koşup geldi. İhtiyar onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Onu dikkatle dinleyen genç koşar adım uzaklaştı. Çocuk merakla olacakları bekliyordu.

Genç, çok geçmeden geri döndü. Elinde yepyeni bir elbiseyle bir de kese vardı. İhtiyar, çocuğu yanına çağırdı. Elbiseleri kendi elleriyle bir güzel giydirdi. Sonra da keseyi eline verdi:

– Haydi bakalım evlât, dedi. Gidebilirsin.

Çocuk giydiği elbiselere şöyle bir baktı. Yüzü gülüyordu. Sonra bakışlarını sevimli ihtiyara çevirdi. İhtiyar gülümsüyordu. Çocuk koşar adım uzaklaştı oradan. Babasını buldu ve olanları anlattı. Babası bu işe çok şaşırmıştı. Beraberce keseyi açtılar. İçinde epeyce para vardı. Adam oğluna bunları veren ihtiyarı tarif ettirdi. Çocuk tarif etmeye başladı. Adam gülümseyerek şöyle dedi:

– O, Müslümanların halifesi Osman bin Affan'dır evlâdım, dedi.

* * *

SADAKA

Hazreti Osman, halife olduğu zaman insanlar rahatça gelip kendisini ziyaret edebiliyorlardı. Kimi ihtiyacını söylüyor kimi de kafasına takılan meseleleri soruyordu.

Bir gün yine kapı çalındı. İçeriye hâlinden çok üzgün olduğu anlaşılan bir adam girdi. Selâmlaştılar. Hazreti Osman yaptığı işi bıraktı ve ona:

– Buyur ey kardeşimin oğlu, dedi. Seni dinliyorum, dedi.

Adam oturup biraz nefeslendikten sonra derdini anlatmaya başladı:

– Bahçemdeydim, namaz kılıyordum. Derken

bir kuş sesi duydum. O kadar tatlı ötüyordu ki bakışlarımla onu aradım. Tam karşımdaki ağacın dalındaydı. Rengi de sesi kadar güzel bir kuştu bu. Hayran hayran seyrettim onu. Sonra kuş uçtu gitti. O an namazda olduğum aklıma geliverdi.

Hazreti Osman hayret ve merakla dinliyordu anlatılanları. Bir yandan da sözün nereye varacağını kestirmeye çalışıyordu. Adam daha fazla uzatmadan şunları söyledi:

– Bahçenin güzelliği beni namazımdan alıkoydu. Bundan rahatsız oldum. Şimdi bu günahıma karşılık bir iyilikte bulunmak istiyorum. O bahçeyi Allah rızası için sadaka veriyorum. Ne olur bahçeyi al ve dilediğin gibi kullan, dedi.

Hazreti Osman bir an ne diyeceğini bilemedi. Doğrusu böyle bir davranışı hiç beklemiyordu. Adamın yüzündeki hüznü görünce bu teklifi kabul etmek zorunda kaldı. Bahçeyi hemen satışa çıkardı. Epeyce yüksek bir fiyata sattı.

* * *

KUR'ÂN'IN ÇOĞALTILMASI

Hazreti Osman zamanında çok büyük fetihler yapıldı. Devletin sınırları kısa zamanda Avrupa, Afrika ve Asya içlerine kadar uzandı.

Hazreti Osman bütün bunlarla yetinmeyip denizlerdeki adaların da fethedilmesini istedi. Allah'ın

dininin duyulmadığı bir yer kalmamalıydı. Donanma kuruldu. Ordu denizlerde de boy göstermeye başladı.

Devlet büyüdükçe halk zenginleşti. Her yandan ganimetler geliyor, halka dağıtılıyordu. Ama ortada hızlı büyümenin getirdiği sıkıntılar da oluyordu. Fethedilen yerlerde İslâma girenler hemen Kur'ân öğrenmek istiyorlardı. Öğrendikleri Kur'ân'ı birbirleriyle kıyaslıyorlar ve "Benim okuyuşum daha doğrudur. Senin okuyuşunda hatalar vardır." gibi tartışmalara giriyorlardı.

Sahabilerden biri bu durumu fark etti. Hemen Hazreti Osman'ın yanına gitti ve:

– Ey Müslümanların Halifesi, dedi. Müslümanlar Kur'ân hakkında bazen birbirleriyle tartışıyorlar. Biz de Hıristiyanlar ve Yahudiler gibi Allah'ın kitabı hakkında birbirimizle uyuşmazlığa düşmeyelim. Hemen bu işe bir çare bulalım, dedi.

Hazreti Osman zaten Kur'ân'a çok düşkün biriydi. Hemen bu işe el attı. Hazreti Hafsa'ya birini gönderdi:

– Senin elinde Hazreti Ebubekir zamanında yazılmış olan Kur'ân var. Onu bize gönder. Aynısından birkaç tane daha yazıp etrafa gönderelim, dedi.

Hazreti Hafsa, halifenin isteği üzerine Kur'ân'ı verdi. Hemen işe başlandı. Eldeki kitabın aynısından kısa sürede altı tane daha yazıldı. Bunu yaparken çok dikkatli davranmışlardı. Hiçbirinin diğerinden bir noktası bile farklı olmamıştı.

Bu kitapların birini Medine'de bıraktılar. Diğerlerini de çevredeki şehirlerde yaşayan Müslümanlara yolladılar.

O günden sonra herkes Kur'ân'ı aslındaki gibi okumaya devam etti.

* * *

MEKTUP

Kur'ân âyetleri indikçe Peygamberimiz ve sahabiler onları hemen ezberliyorlardı. Fakat bununla yetinilmiyor, âyetler vakit geçirilmeden kayıt altına alınıyordu. Sahabiler geniş hurma yaprağına,

saydam taşlara ve ceylan derilerine bu âyetleri yazıyorlardı. Bunu da ancak okuma yazması iyi olanlar yapabiliyorlardı.

Mervan isminde biri vardı. Bu adam da okuma yazma biliyordu. Peygamber Efendimiz, onu vahiy kâtibi yapmıştı. Gelen âyet ve sûrelerin bazılarını ona yazdırıyordu.

Bir sûre daha nazil olmuştu. Âdeti olduğu üzere Peygamberimiz hemen bu sûrenin kayda alınmasını söyledi. Mervan hemen kaleme sarıldı. Peygamberimiz âyetleri okuyor, o yazıyordu. Sûre nihayet bitti. Sıra ismin yazılmasına geldiğinde Peygamberimiz "Âl-i İmran" yazılmasını istedi.

Mervan bir an durdu. "İmran" kelimesine takılmıştı. Kendi adını düşündü: "Mervan" Söylenişi birbirine yakın kelimelerdi bunlar. İçinden "Âl-i İmran yerine Âl-i Mervan yazsam..." diye geçirdi. Böyle yazılırsa adı hep anılacaktı. Çünkü Âl-i Mervan, Mervan ailesi anlamına geliyordu. Ve öyle yaptı.

Peygamber Efendimiz durumu hemen fark etti. Çünkü Kur'ân Allah'ın koruması altındaydı. Kıyamete kadar bir kelimesi bile bozulmayacaktı. Hemen Mervan'a engel oldu. Ardından da kızgın bir şekilde:

– Artık bizim yanımızda olman mümkün değil, diyerek onu Medine'den çıkardı.

Mervan, gerçekten büyük bir kabahat işlemişti. Suçunun cezasını çekmek için Medine'yi terk etti.

Aradan uzun yıllar geçti. Peygamberimiz vefat etmişti. Yerine Hazreti Ebubekir halife olmuştu. Mervan, dönmek için ondan izin istedi. Fakat Hazreti Ebubekir buna izin vermedi.

Hazreti Ebubekir de iki yıl sonra vefat edince yerine Hazreti Ömer geçti. Mervan dönüş isteğini ona da iletti. Hazreti Ömer tıpkı Hazreti Ebubekir gibi davrandı. Onun isteğini kabul etmedi. Bununla da yetinmedi. Mervan'ı daha da uzağa sürdü.

Hazreti Osman, halife olunca Mervan bu işe çok sevindi. Çünkü Hazreti Osman yüreği yufka biriydi.

Hemen harekete geçti. Doğruca Hazreti Osman'ın yanına geldi. Yalvardı yakardı, ayaklarına kapandı.

Hazreti Osman onun hâline bakıp acıdı. Gerçekten Mervan yaptığı işten pişman olmuş gibi görünüyordu. Böylece Mervan Medine'de yaşamaya başladı. Sık sık Hazreti Osman'ı ziyaret etti. Onun beğeni ve takdirlerini kazandı. Bir süre sonra Hazreti Osman Mervan'ı kendisine kâtip yaptı.

Aradan günler geçti. Mısır'dan bir heyet gelmişti. Valilerinden memnun olmadıklarını söylüyorlardı. Hazreti Osman onların şikâyetlerini tek tek dinledi. Sonra da:

– Pekâlâ, dedi. Valinizi değiştireceğim. Söyleyin bakalım, onun yerine kimi istersiniz?

Heyette bulunanlar:

– Hazreti Ebubekir'in oğlu Muhammed bu işe uygundur, dediler.

Hazreti Osman, etrafındakilere danışıp teklifi kabul etti. Hemen kâtibi Mervan'ı yanına çağırdı. Ona: "Ey Mısırlılar, başınızda bulunan valiyi görevden aldım. Yerine de Hazreti Ebubekir'in oğlu Muhammed'i tayin ettim." şeklinde bir nağme yazdırdı.

Mervan, Hazreti Ebubekir'e çok kızgındı. Çünkü halifeliği döneminde kendisini Medine'ye sokmamıştı. Sırf bu yüzden Hazreti Ömer de onu örnek almış "Resûlûllahın ve Hazreti Ebubekir'in izin vermediği adama ben de izin vermem." demişti. Mervan, o gün bu gündür intikam alma peşindeydi. Aradığı fırsat ayağına gelmişti.

Mervan valiye kendi ağzından bir mektup daha yazdı: "Sen ki Mısır valisisin. Ebubekir'in oğlu Muhammed yanına geliyor. Senin görevden alındığını, yerine kendisinin tayin edildiğini söyleyecek. Ben

seni görevden almaktan vaz geçtim. Muhammed'i ve yanındakileri öldür."

Bu korkunç bir plândı. İntikam hırsıyla gözü dönmüştü Mervan'ın. Bir gün foyasının meydana çıkacağını hiç düşünmüyordu.

Mektup işi tamamdı. Şimdi geriye bu mektubun gerçekçi olmasını sağlamak kalıyordu. Bunun için halifenin mührü gerekiyordu.

Mervan bir süre düşündükten sonra sevinçle yerinden kalktı. Heyecanlı bir şekilde Hazreti Osman'ın yanına giderken kendi kendine mırıldanıyordu: "Halife yüzüğünü parmağından hiç çıkarmaz. Ancak bir yer hariç. Tuvalete gireceği zaman yüzüğünü en yakınında kim varsa ona emanet eder. Çünkü o yüzükte Allah'ın ismi yazılı. Şu andan itibaren halifenin yanından bir an bile ayrılmamalıyım."

Mervan, yaptığı işin devlete ve İslâma vereceği zararı hesap etmiyordu. Sadece Hazreti Ebubekir'den alacağı intikamı düşünüyordu.

Hazreti Osman'ın yanına vardı. Bir şeylerle uğraşıyormuş gibi yaparak oyalanmaya başladı. Nihayet Hazreti Osman tuvalete gitmek için kalktı. Parmağındaki yüzüğü Mervan'a emanet etti ve çıktı.

Mervan bir an ne yapacağını şaşırdı. Bu işi umduğundan çok daha kolay hâlletmişti. Kendini toparladı. Hemen mektubu mühürleyip güvendiği haberciye verdi. Sonra:

– Şunu çok acele şekilde Mısır valisine götür, dedi.

Mısır heyetinden ve Muhammed'ten önce varmalısın. Aksi takdirde her şey boşa gider, dedi.Haberci sinsi sinsi gülümsedi:

– Sen merak etme, dedi. Ben şimdi kuş olur uçarım. Onlardan önce Mısır'a varıp mektubu teslim ederim, dedi.

Haberci yola koyulurken Mervan da içeri girdi. Az sonra Hazreti Osman da döndü. Mervan'ın uzattığı yüzüğü parmağına taktı. Sonra işlerine devam ettiler.

Hazreti Ebubekir'in oğlu Muhammed Mısır heyetinin bulunduğu kervanla Mısır'a doğru gidiyordu. Epeyce ilerlemişlerdi. Bir tepede mola verdiler. Bu sırada kendilerine doğru birinin koşarak geldiğini fark ettiler. Herkes meraklandı. Adamın gelmesini beklemeye başladılar. Fakat o an ummadıkları bir şey oldu. Adam onları fark edince hemen yön değiştirdi. Hâlinde bir gariplik vardı.

Muhammed, askerleri adamın arkasından gönderdi. Adam birazdan yakalandı. Kollarına girip

sürüye sürüye kervanın bulunduğu yere getirdiler. Üstünü başını aradılar. Bir şey bulamadılar. İçlerinden biri su matarasını kontrol edince mektub ortaya çıktı.

Mektup okununca herkes dondu kaldı âdeta. Hazreti Osman nasıl olur da böyle bir şey yapabilirdi. Kimse buna inanmak istemedi. Fakat mühür vardı üzerinde.

Kervandakiler öfkeyle toparlanıp bunun hesabını sormak için Medine'ye geri döndüler.

Nihayet şehre geldiler. Onları gören münafıklar da gruba katıldılar. Kalabalık çığ gibi büyüyordu. Doğruca Hazreti Osman'ın yanına vardılar. Uzun tartışmalar sonucunda gerçek anlaşıldı. Bu işi Mervan'ın tasarladığı meydana çıktı. Bunun üzerine öfkeli grup şöyle dedi:

– Ey Osman, bu haberci senin habercindir. Onun bindiği deve de senin. Mektubun altındaki mühür de… Biliyoruz bu, Mervan'ın işidir. Fakat bunlara bilmeden de sebep olduğun için halifeliği bırakmanı istiyoruz.

Hazreti Osman bu teklifi kabul etmedi. Çünkü böyle bir olayın gerçekleşeceğini seneler önce Peygamberimiz kendisine şöyle söylemişti: "Ey Osman,

Allah sana bir gömlek giydirecek. Ama münafıklar senden o gömleği çıkarmanı isteyecekler. Sakın çıkarma. Eğer onların dediğini yaparsan deve iğne deliğinden geçmedikçe cennet yüzü göremezsin!" demişti.

Hazreti Osman'ın halifeliği bırakmayacağını anlayan isyancılar hemen evini sardılar. Ama Hazreti Osman, isyancılara karşı çıkmaya hazırlanan adamlarına engel oldu. Peygamber şehrinde kan dökülmesini istemiyordu. Kendisini ölümüne savunmak isteyen kölelerine:

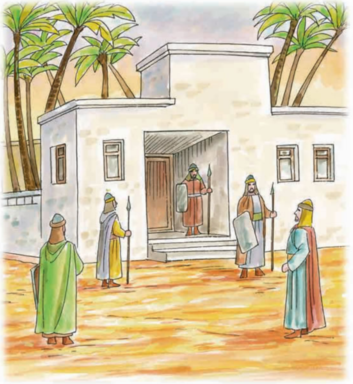
– Kim silâhını bırakırsa onu azad ediyorum. Hayır duam da onunla olsun.

Bu sözler bir anlamda emirdi. Orada bulunanlar silâhlarını bıraktılar. Fakat olayı duyan Hazreti Ali, oğullarını yanına çağırdı. Onlara:

– Her kim Osman'a kötülük yapmaya çalışırsa kılıcınızı çekip onu öldürün. Kimsenin içeriye girmesine izin vermeyin, dedi

Sevgili Peygamberimizin iki torunu silâhlarını kuşanıp çıktılar. Hazreti Osman'ın evinin kapısında yalın kılıç beklemeye başladılar. Kimse onları aşmaya, eve girmeye cesaret edemedi.

* * *

BEN ŞEHİDİM

İsyancılar Hazreti Osman'ın evini kuşatmaktan vazgeçecek gibi görünmüyordu. Medine halkı

evlerine çekilmiş, endişeyle bekliyordu. Asiler çok kalabalıktı. Hazreti Osman evinde son derece sakin davranıyordu. Her zaman yaptığı gibi yine Kur'ân okuyordu.

Bir ara susadı. Evde içecek bir damla su kalmamıştı. Dışarıdan su alması da mümkün değildi. Çünkü asiler dışarı çıkmasına izin vermiyorlardı. Evinin damına çıktı. Aşağıda bekleyen asilere seslendi:

– Mısırlılar, sizi kışkırtan adamlarınız öne çıksın!

Her biri çam yarması gibi olan iki adam birkaç adım ilerledi. Hazreti Osman onları şöyle bir süzdü ve konuşmasını sürdürdü:

– Medine'de Rûme kuyusundan başka içecek su yoktu. Resûlûllahın isteği üzerine ben o kuyuyu kendi paramla satın aldım. Oysa şimdi siz o kuyudan benim su içmeme engel oluyorsunuz. Bunun farkında mısınız?

İki adam aynı anda cevap verdi:

– Allah'ın bilgisine sığınarak söylüyoruz ki bu sözlerin doğrudur!

Hazreti Osman bu cevap üzerine tekrar konuşmaya başladı:

– Peygamber'in mescidi halka dar gelmeye başlamıştı. Resûlûllah "Cennette göreceği hayır karşılığında kim mescidimizi genişletir?" diye sormuştu. O mescidi ben genişlettim. Fakat şimdi siz bana kendi yaptırdığım mescitte namaz kıldırmıyorsunuz. Yoksa o olayı bilmiyor musunuz?

Adamların cevabı yine aynıydı:

– Allah'a sığınarak cevap veriyoruz ki sen doğru söylüyorsun!

Hazreti Osman nefesini topladı. Herkesin duyabileceği bir sesle bir daha konuştu:

– Allah ve İslâm adına söyleyin; Zorluk Ordusu'nu kendi malımla donatmadım mı?

– Evet, donattın!

– Yine Allah ve İslâm hakkı için soruyorum; bir gün Uhud Dağı üzerindeydik. Peygamberimizin yanında Ebubekir, Ömer ve ben vardık. Derken dağ sarsılmaya başladı. Hatta bu sarsıntı yüzünden taşlar dağın eteklerine yuvarlandı. Bunun üzerine Peygamberimiz topuğunu dağa vurdu ve şöyle dedi:

"Ey Uhud, sakin ol! Çünkü üzerinde bir peygamber, bir sıddîk, iki de şehit vardır." Söyleyin, bunu da biliyor musunuz?

İki adam yine:

– Allah'a sığınırız ki doğru söylüyorsun, dediler.

Hazreti Osman ellerini açtı ve şöyle dedi:

– Allah en büyüktür. Peygamberimiz beni şehit saydı. Kâbe'nin Rabbine yemin ederim ki ben şehidim!

Hazreti Osman (radıyallahu anh) odasına döndü. Bu sırada bazı isyancılar yaptığına pişman olmuştu. Onlar derin bir üzüntüyle hemen kalabalıktan ayrıldılar. Fakat diğerleri evi kuşatmaktan vazgeçmediler.

* * *

“SAVAŞ MI? ASLA!”

Hazreti Osman evinde Kur’ân okuyordu. Hanımı göz yaşları içinde onu seyrediyordu. Bu sırada içeriye Ebu Hureyre girdi. İsyancılar ona dokunmamıştı. Çünkü o bir sahabiydi. Ömrü boyunca Peygamberimizin yanında bulunmuştu.

Ebu Hureyre Hazreti Osman’a:

– Ey Halife artık savaşmalıyız, dedi.

Hazreti Osman sakin bir şekilde ona baktı ve:

– Ebu Hureyre, ben de dahil bütün insanların ölmesi seni sevindirir mi?

Ebu Hureyre bu soru karşısında tereddüt etmeden cevap verdi:

– Hayır.

Hazreti Osman acı acı gülümseyerek şöyle dedi:

– O hâlde savaşma. Vallahi, bir tek kişiyi öldürürsen bütün insanları öldürmüş gibi olursun.

Bu sözler Peygamber Efendimiz'in sözleriydi. Ebu Hureyre bunu herkesten iyi bilirdi. Biraz düşündü ve gerisin geriye dönüp gitti.

Çok geçmeden Abdullah bin Zübeyr geldi. Kararlı bir eda ile:

– Ey Osman, dedi. Burada sana yardım etmek isteyen insanlar var. Her ne kadar sayıları isyancılardan az bile olsa Allah sana yardım eder. Ne olur izin ver de onlarla savaşalım!

Hazreti Osman hiç düşünmeden karşı çıktı:

– Sakın böyle bir şeye kalkışmayın! Benim için kan dökmeye kalkana Allah'ı hatırlatırım.

Zübeyr, eli kılıcında çaresiz bir şekilde geri döndü.

Zeyd bin Sabit de geldi. Kendisi Medine'nin ileri gelenlerindendi. Hazreti Osman'a şöyle dedi:

– Ey Halife, Ensar kapıda emrini bekliyor. "Müslümanların Halifesi bize savaşmak için izin versin. Onu bu asilerden kurtaralım." diyorlar. Ne dersin?

Hazreti Osman'ın tavrı yine aynıydı:

– Savaş mı? Asla!

Zeyd de boynu bükük ayrıldı halifenin yanından.

Bu defa Said isminde bir cengaver daldı içeriye. Gözlerinde şimşekleri çakıyordu. Parmakları kılıcının kabzasını sıkıca kavramıştı. Hazreti Osman'a:

– Ey Mü'minlerin Emiri, diye seslendi.

Hazreti Osman şaşkın şakın baktı ona. Said:

– Daha ne zamana kadar böyle eli kolu bağlı bir şekilde bekleyeceğiz, dedi. Bu asiler bizi yiyip bitirdi. Kimi ok atıyor, kimi taş atıyor, kimi kılıcını göstererek bizimle alay ediyor. Artık bize savaş emri ver!

Hazreti Osman yumuşak bir ses tonuyla ona şöyle dedi:

– Savaşırsam onları yeneceğimi ben de biliyorum. Ama vallahi ben savaşmak istemiyorum. Onları, kendilerini kışkırtanlarla beraber Allah'a havale ediyorum. Nasıl olsa çok yakında hepsiyle Rabbimin huzurunda bir araya geleceğiz. Ama savaşmak mı? Bunu asla emretmem!

Said kabına sığmayan biriydi. Müslümanların halifesine yapılan zulmü kabullenemiyordu. Kılıcını daha sıkı kavradı ve:

– Vallahi bundan sonra senin durumunu soracağımı sanmıyorum, dedi. İşte, yalın kılıç bir şekilde ve tek başıma onlarla savaşmaya gidiyorum!

Hazreti Osman onu engelleyemedi. Said kaşla göz arasında dışarı fırladı. Yüzlerce asinin arasına tek başına daldı. Önüne çıkana kılıcını indiriyordu. Sonunda asiler onu şehit ettiler.

Hazreti Osman bu duruma çok üzüldü. Dışarıda Said gibi kendisi için ölmeyi göze alan yedi yüz kadar bahadıra bir işaret verse asiler bir bir haklanacaktı. Ama o buna müsaade etmedi. Medine'de bir damla kan aksın istemiyordu. Sürekli olarak:

– Benim gözümde en kıymetliniz elini silâhından çekeninizdir, diyordu.

* * *

KAVUŞMA GÜNÜ

Asiler, Hazreti Osman'ın evinin etrafında kuş uçurtmuyorlardı. İşi iyice azıtmışlardı. Eve ok atıyor, içeri girmek isteyenlere sataşıyorlardı.

Kuşatma kırk gün sürdü. Hazreti Osman son gece rüyasında Peygamber Efendimizi gördü. Efendimiz mahzundu ama gülümsüyordu. Hazreti Osman'a sevgiyle baktı:

– Ey Osman, evini kuşatıp seni buraya mı hapsettiler?

– Evet ya Resûlûllah!

– Ey Osman, seni susuz mu bıraktılar?

– Evet ya Resûlûllah!

Peygamber Efendimiz bir bardak su uzattı. Hazreti Osman yudum yudum içti onu. Serinlik bütün bedenine yayılıverdi.Peygamberimiz son olarak şöyle dedi:

– Ey Osman! Yardımına gelip seni kurtarmalarını mı yoksa iftarını bizimle açmayı mı tercih edersin?

Hazreti Osman sevinç içinde cevap verdi:

– Şehit olup iftarı sizinle açmak isterim ey Allah'ın Resûlü!

Hazreti Osman uyandı. Gördüğü rüyanın tesiriyle gönlü kanatlanmıştı âdeta.

Aradan epeyce bir zaman geçti. İsyancılar eve girmenin çaresini arıyorlardı. Sonunda evin arkasına dolandılar. Duvarı yıktılar ve içeri girdiler.

Hazreti Osman oruçlu bir şekilde Kur'ân okuyordu. Hiç istifini bozmadı. Asiler cennetle müjdelenen bu büyük insanı oracıkta şehit ettiler.

Koca Halife o gün seksen iki yaşındaydı. Halifeliğinin on ikinci yılında Rabbine ve çok sevdiği Peygamber Efendimize kavuştu.

* * *